

zavarovati s koli. Toda navzlic tej skrbi in navzlic paznosti vrtnarjevi se je vendar čulo že skoro potem o poškodovanem drevju, poškodovani meji in izruvanih in razmetanih klopéh, ki so bile za izprehajalce razstavljene po vrtu.

Koliko časa se je mladina razveseljevala po tem vrtu, ne vem povedati; vsak Ljubljančan pa se še sam dobro spominja, da je na mestu tu opisanega nasada stal še nedavno škofijski konjski hlev, ki ga je ukazal podreti šele sedanji škof ter z lepimi nasadi dal temu kraju zopet prijazno lice, kakeršno je imel leta 1814.

(Dalje prihodnjič.)

Ptici.

Na lipi gledam ptici dvé,
Pevaje prva drugi dé:
»Na poti me je spremljal drug,
Ko sem preplula topli jug.
Nebrojno gledala cvetú,
Prirode mnogo sva krasú.
Možé sva zrla vročih lic,
Ognjene pógledé devic.
Čez dol sva potlej in goró
Priplavala na lipo tó.
Sedaj sva zložna v tem oba,
Da je krasnejša zemlja ta,
In národ, ki mu ona last,
Njen pónos je in njena čast!«

Spleheče ptica, kljun zaprè,
Pripóved druga to pričnè:
»Ponesel skozi vedri zrak
Na sever me je vzlet legak.
Po belih gorah solnčni svit
V čarôbi bajni je razlit,
Rod, ki ga óni svet živí,
On sebi blag — a drugim ní.
Želela sem čez dol, goró,
Priplavala na lipo tó.
Kar veš ti z drugom, tó znam jaz:
Ta zemlja je vesoljstvu kras,
In plemenitejši ljudjé
Nikjer na svetu ne živé.«

Končá sedaj še druga ptic
Najlepšo, kar sem čul pravljic.
Ozrém se jaz na ptici dvé,
Izgovorim besede té:
»Ko zopet te na cvetni jug
Tvoj zvesti bode spremljal drug,
Ko bode tebe skozi zrak
Na sever nesel vzlet legak,
To izpod néba, iznad vej
Žvrgóli vsaka mi poslej:
Razsipal vso krasoto Bog
Nad naš je hrib in naš je log,
In izmed vseh najblažji rod
Ta rod je, ki je tú gospód!«

Rástislav.

